

SZABOLCS.

Vegyes tartalmu hetilap.

Megjelenik minden vasárnapon.

(Egyes száma 10 kr.)

Kiadó-tulajdonos: Répási István.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . . . 4 ft.
Fél évre . . . . . 2 " "
Negyed évre . . . . . 1 " "

Szerkesztői Iroda és kiadói hivatal —
hová a lap megrendelését, mint avarai
szóelőtti tárgyakat küldendők, úgy szinte
a hirdetések a mindenféle felhívások
intézendők.

n-debrecezi utca 1470. számú
Figezky-féle ház.

Másuttal levelek csak ismert kezek
köl fogadtatnak el.
A pénzeszközök nem adnak vissza.

Hirdetési díjak:

Minden 4 hasznos ponttal az egyezségi hirdetésnél 5 kr., többesnél 4 kr.

Törzselmes hirdetések többesnél helyettesítés, kivéve a hirdetések alatt esz-közöltek.

Minden egyes hirdetés után kiadásár-
tások 30 kr.

A nyilatkozatok minden négy hasznos
csermoldosor díja 20 kr.

Az előfizetők, a hirdetések meg-
számlálásánál, 20%-nyi kedvezmény-
ben részesülnek.

Nyiregyháza, 1876. április 13-án.

Nem hallgathatjuk el elvégre is me-
gyénk (Szabolcsmegye) érdekében, mely-
nek már csak történelmi múltja is fényen-
sen igazolja fentmaradásának jogosultsá-
gát, azon hírlapi híreket, hogy a mostan
szőnyegen levő meggyerendezés alkalmá-
val, az élők sorából bárkinek is kedvéért
körülbölni szándékolnának, — különben
nekünk erős meggyőződésünk az, hogy
ez semmi áron elszűlni nem fog; — mert,
daczára annak, hogy Genecy Károly és
Kauzay Károly urak, kik ezelőtt a
miniszteriumhoz intézett megyebizottsági
feliratok körül, melyekben „Szabolcs-
megye” további fenntartásának
szüksége kitűnően van indokol-
va, a legnagyobb tevékenységet fejte-
ték ki, mégis most, midőn az idők vál-
tozván, átlátnak, hogy az embereknek is
talán, vagy akarva, vagy nem akarva
kellett változni, — és hogy ez tény,
nem igazolhatja semmi fényesebben, mint
a fennebb említett tisztelt két férfit, s
még egy pár társuk által legközelebb a
meggyűlés elő benyújtott indítványok,
melyben indítványozták, hogy: „Sza-
bolcsmegye daraboltassék fel,
és osztassék be a tervezett Deb-
reczenmegyébe, Debreczen székhely-
lyel.”*)

A válság eme korszakában nem
is nagyon eszálkózhatunk ezen urak
„csiklandós” kívánságán; mert hát
lépten nyomon találkoznak hasonló ese-
tekkel, csupán azt nem tudjuk felfogni,
mi vezetheti ezen urakat arra, hogy még
saját érdekeiket is feláldozzák, azt sem
tudva, hogy miért? mert koránt se gon-
dólják, hogy mi ne tudnánk, hányat
ültött az óra; — tudjuk mi azt nagyon
jól. —

Őnök persze így okoskodnak: ha
már annyira nem tudunk menni, hogy
a megye székhelye N.-Kállóban marad-
jon, de azt, bár mily erőfeszítésbe kerül,
vigyük ki, hogy az Nyiregyháza ne
tétessék át; mert ha Debreczenbe tétetik
át megyénk székhelye, ugy még lehet
remény, hogy valaha — ha a szél
ismét másoldalról fú, visszajön; de ha

Nyiregyháza tétetik át, ugy az örök-
kőn örökre ott veszett, miután elviáz-
hatlan igazság az, hogy Nyiregyháza
minden tekintetben mintegy teremtvé
látszik lenni a megye székhelyéül.

Hogy tehát a fentérintett, s csak is
csekélységgel indokolható indít-
vány határozattá ne válhassék: felhiv-
juk megyénk bizottsági tagjait,
hogy a legközelebbi megye bi-
zottsági gyűlésen mentül na-
gyobb számmal megjelenni szí-
veskedjenek s így bennünket az utó-
kor nem fog kárhóztatni, hogy hanyag-
ságunk miatt lett Szabolcsmegye meg-
semmisítve.

Éljen Szabolcsmegye Nyiregyháza
székhelylyel!

Zabolch.

KÖZÜCEK.

Javaslat.

Tekintetes pénzügyi bizottmány!

Köztudomásúl van, hogy városunk
hatósága az 1871/2. év ótai építkezések
következtében, — de a melyek a város
előhaladásának tekintetéből elkerülhet-
etlenül szükségesek, s annál fogva ezél-
szertiek voltak, — azok folytán rendki-
vüli s erejét meghaladó kiadások tété-
léhez, s ezek fedezhetése végett nagy
vesztéssel járó kölcsönvételekhez kény-
telenítettet nyulni, s ily minden elő-
revaló számításat meghiusító helyze-
tében, nem tarthatta fenn a mérlegét,
bevételeit és kiadásait illetőleg, nem
tartotta pedig kivált azon az okon, mert
az 1872-ik évtől jelenleg és folytonosan
tartó, s nem csak városunkra, de az
egész országra, mondhatni Európára ki-
terjedő készpénz utáni kamatok rendki-
vüli emelkedése által oly súlyos s
nyomasztó pénzügyi állapotba jutott,
hogy ezen zavart állásból csakis egy
nagyszerű kölcsönvétel által menekülhet.

A már biztos kilitásban lévő 800
ezer ft-nak kölcsönvétele után is fenn
marad még a várost terhelő, különböző
testületkénl, az ugynevezett régi pas-
siv adósságban mintegy 250—260 ezerre
rugó összeg; mert az ugynevezett fű-
gő adósságoknak lerovása első helyen
álland, a melyek után magasabb kamat
fizetetik, s többnyire váltókon áll a
város kötelezettsége, azon kívül előtte
áll, a városon keresztül vonulandó

országútnak kövezése, s azzal elkerül-
hetlenül járó csatornázás, valamint a
kölesönt vendő 800 ezer ft-nak törlesze-
tése és kamatjával járó kiadás; így 1-ör
hogy ugy a fentebb érintett két mulha-
tatlanul szükséges fedezési összegeknek
nemcsak kamatai fizetésére, hanem a je-
lenleg kölesönt vendő 800 ezer ft-nak
rendkívüli, így időelőtt előnyös tör-
lesztésére a hatóság jó eleve jövedelmi
forrásokot kutasson, mégpedig oly for-
rásokat, a melyek kétségen felül álló
biztos alapot nyújtani képesek a jöve-
delemre.

En ily forrásul tekintem a pusztá-
nak vagy a pázsitnak örökároni, a
helybeli lakosoknak való eladását, s
csakis ily módon látok lehetőséget a vá-
ros pénzügyeinek minél előbb eszköze-
lendő letisztására, illetőleg rendbeho-
zadására.

I. A pázsit eladását illetőleg, kész-
tette érzem magamat eddig szerzett ta-
paszlataim nyomán nyilvánítni, hogy
1-ör, hogy azoknak bérbeadása akár
egy, akár több évre fennállólág semmi
nehézséggel nem jár, mert terjedése
közvetlen a város körül esvén, a bérbe-
vételhez lakossaink készpénzzel járulnak.

2-ör, hogy az ősi, mint a tavaszi
alá kiosztandó földek után egyszerre
megfizetik a lakosok az egész évi bért,
s a pázsitnak célszerű 4 szakaszra osz-
tása s a holdak osztályozása mellett,
lehetővé válnék 3 osztályrészt éven-
ként szántás alá becsatítani, egy fertály
részt pedig marha legelőnek hagyni,
a mely eljárás szerint évenként 25 ezer
ft biztosan befolyandna a házi pénz-
tárba, a 4-ik fertályrészt pedig 2. vagy 3.
év múlva felváltva ismét szántás alá
esnek, a mely pedig a marha legelés
után mindenesetre javított állapotba ju-
na miveltesék alá.

3-ör. A pázsit bérbeadásánál, mivel
egyszerre fizetik a kiosztás alkalmával
előre az egész évi bért, hátrány nem
maradt fenn eddig soha.

II. A pusztai földek kiosztása több
nehézséggel jár, mert 1-ör már több
izben megessett, hogy az évi kivételre
vállalkozó nem akadván, pár száz hold
föld fele áron legelőnek lön kiadva.

2-ör. A pusztabeli földek csak azon
esetben lennének javíthatók, ha az ug-
rozási rendszer behozatnék, de amely
rendszer mellett, ha javulna is a föld, az
évi bevétel nagyban csökkenne, s bár az
illető bérbevevő javára, de a házipénz-
tár rövidségére nézve, s az ily rendszer,
egy a maga saját földét mivelő gazdán-
ak állana érdekében különben is, az

eddig eszközölt egész pusztai földnek
kiosztása mellett is, az általam hitelen
A. B. alatt kimitatott három utolsó
évi tiszta bevételek átlagos egy évi jöve-
delem mennyiségből látható, hogy a
pusztáknak a város által kezelése 9—10
ezer forintnyi évi veszteséget idézett elő.

3. Minthogy a pusztabeli földek
utáni évi bér, a kiosztás alkalmával fele
részből, másik fele részben pedig csak
termés elhordásával fizetetik, elkerül-
hetetlen a hátrányok fenmaradása, an-
nál fogva gyakori a veszteség is.

En a fentebb előadott okoknál fog-
va tehát, a pusztáknak örökároni eladá-
sából várható ármenyiségre tekintem
A. alatti számításomban bemutott ter-
vevet, a mely terve számítását követke-
ző alapokra fektetem:

A pusztabeli terület használható
része az eddig hivatalosan megítéltet
osztályozás szerint áll:

1-ör. 3595 1000 □ éllel számított I-ső osztályú holdból s a hitelen becsült szerint egy hold ára 150 ftjával	539,250 ft.
2-ör 1435 főlhold II-od osztályú főlholdból 125 ftjával	179,375 "
3-ör 377 hold III-ad osztályú főlholdból 100 ftjával	37,700 "
4-er 307 hold IV-ed osztályú főlholdból 80 ftjával	24,560 "
5-ör mintegy 656 hold jelenleg használatlan föld	15613 "
Összesen tehát	796,500 ft.

a becsérték szerinti értéke.

A 796,500 főt 15 éves, így 30
és félelvi részletre felosztva, esnek egy
részlet fizetésébe 26,550 ft.

I. Ugyan az örök eladás, a tőkés-
nek 15 év alatti törlesztése mellett, fél
fél rátáknban véleményezem lerovati,
hogy így a vevő lakosoknak a részlet
fizetések már a földtermésének felhasználá-
sára által is könnyíttessék.

II. De az által is, hogy a tőkehátrány
után 5 percentes kamatot tervezek fizet-
ni, elősegíttetnék a vásárlási kedv.

III. A befolyandó pénzbeli össze-
gek kezelését, 3 tagból álló bizottságra
ruházandónak tartom célszerűnek, mely
bizottság állana egy elnökből, a ki
folytonos felügyeletet tartana minden
ügyek elintézésénél, még pedig felelő-
ségi kötelezettség mellett, a második
tagja lenne a bizottságnak egy jogi
ügyvezető, a ki a netalán hátrányban
maradó vevők ellen a törvényes lépé-
seket azonnal megenni köteleztetnék, a
harmadik lenne a pénzügyelő pénztár-
nok, a ki egészen elklónítve eszkö-
zölné a befolyandó összegek beszedését.

*) Ez majdnem bízhetetlen. Szerk.

TÁRCZA.

A besztereczi halász.

— Regény. —

Ira: Angyal Gyula.
(Folytatás.)

IX.

Másnap reggel a felkelő nap még nem
terjeszté szét sugarait, Zólyomi a besztereczi
vár udvarán sétált.

Egészen megváltozott. Nem csoda. A
súlyosmalai merényletnek 31-ik éve; ez pe-
dig egy emberéletben nagyon sokat tesz, ki-
vált egy büntelt Zólyomban.

O azonban mindent fedelni látszott. —
Hogy is jutna neki eszébe az, midőn újabb
csinjeit is oly igen megszámlálhatlanok.

Karján egy gyönyörű nő lebegett, uno-
kája. —

Valóban velencei hölgy volt. Tartása,
lejtése s a hanghordozás árulták el.
— Nos gyermekem, — kezdé a beszédet
nagyapja, — hogy tetszik neked Magyar-
ország?

— Szép, nagyon szép, — felelt a szép
Zeno Mária csengő hangon, bár törve a ma-
gyar nyelvet; — csakhogy mégis, mig meg
nem szokjuk, furcsának tünik előttem.

— No persze, — vágott szavaiba az
öreg, — Velenczében egészen más. Azonban
nézd: ott a laquanál, itt a roppant láb; ott a
síkmaló gondolák, itt egy-egy halászcsonak;
ott egy-egy emberi hulla-kifogás, itt a jó
halak . . . j, Mária, mégis csak jobb itt!

— En nem is panaszkodom, — felelt
szendén a hölgy.

— Nem, nem, kis olasz unokám; hisz én
azt nem is mondom, csak kérdem tőled, nem
unod magadat?

— Nem; legalább még eddig nem, s
hiszem, ezután még ugy fogom.

— Hehehe! — mosolygott az ősz sza-
kállas Zólyomi. — Elhiszem. No de megér-

demled. Olyan helyre menyecske lesz belőled,
mint a pinyt! Hanem leányom, Miklós is de-
rék legény ám!

A Miklós név hallására a szép hölgy
arcját egyszerre pirította el, a szerelmesek
pirja, mely, a szív legkisebb érintéséül lángba
borul.

A Miklósnak szőlított derek legény Zri-
nyi Miklós volt; a hadvezér és költő, a fest-
lett kornak egyik legkitűnőbb leventéje, ki
egy királyi küldetésben Velenczében időzött,
ismerkedett meg a szép Zeno Máriaval.

Mária ekkor a bannak, Zrinynéke jegyese
volt; s ha neve érintése a szép arcot pirral
önté keresztül, abban a vizsgáló Zólyomi a
végnélküli szerelmet fedezte fel.

— Az ám — folytató — helyre legény.
Mikor is monda, hogy eljő?

— Nem tudom. Talán ma, vagy holnap,
vagy . . . valamikor.

— Valamikor? . . . Hm! Milyen kőnyed-
den veszi azt az én szép unokám! — De hi-
szem galambon, nem úgy diktálja a te szívec-

kéd, mint a hogy kimondod! . . . No de mond-
jad csak: szép ember az a bán, ugy-e? . . .
mi? — szereted, ugy-e? . . . e-je; ne pirulj
no, hisz tudom, hogy szeretitek egymást.

Mária semmit sem felelt. Mily különö-
nek tetszett neki e magyar erdetiség, a mit ő
ugyan hazájában gorbomáságnak nevezendett
volna!

Amde — Velence és Beszterecz!

— No de, csak csendesben, nyugton gyer-
mekem. Nem sokáig lesz e bagoly várbán.
Vajd el jön Miklós, s elrejt abba a sas fés-
zekbe, mely Olyan formára van építve, mint a
ti Velenczét, ki tudod-e már mondani?

— Mit nagy apám!

— Azt a helyet, ahol Zrinyi lakik.

— Ki. Csaktornya!

— He, he, he! . . . Nem Csaktornya, de
Csaktornya. No, majd megtanulod. Már most
gyere, megmutatom neked a vártorony erkélyén
azt az ölköt, a hol az estéket töltöni szer-
tem; aztán megmutatom neked az ólakat;
meglásd csak, milyen hosszú hajú lovaim van-

IV. A minden egykedvetlenségét lejárta után, a befolyt pénzbeli összegek azonnal elhelyezendők lennének egy helybeli pénzintézetnél, előre kiegyezett s a pénzügyi forgáshoz időről-időre megszabott kamat mellett, mely letéteményezett összegek után természetben csak 6%-ot vettem fizetendőül, a kezelés elvállalása biztosítva legyen.

V. A városi házipénztár évi költségvetéséből láthatólag, a rendszeres bevételek között nem nélkülözhető a puszták után eddig befolyt 25800 frt évi tiszta jövedelem, melyre nézve a számlátsábeli kimutatás hátul A. C. alatt megtekinthető, amalfogva az eddigi 25800 frt tiszta jövedelem mennyiségét természetben fél-fél évenként a házi pénztárba áttizedendőnek számított folytonosan 15 év alatt.

VI. A királyi földadó: ugy a városi közközlésgépülék, az illető bevétellek lennének hátrahagyandó, mert több, mint a földbér utáni hasznat élvező egyénektől, igazságosan lehetne ezt követelni, csupán az árkok tisztán tartása, s a hidak építésének jókarban fennállására megkívántató költség esnék a város terhére, a 3 eszázakra pedig biztosan akadna az illető bevétők közt vállalkozó.

Mindamelllett tehát, hogy: 1-szor, a tőke hátrányok után csak 5 százalékos kamat számítható természetben, a mi pedig a jelenlegi drága kamatu világban rendkívüli előny.

2-szor, Hogy a helybeli egyik intézetnél elhelyezendő, időközben befolyt tőkék után csak 6 százalékos számított folytonosan követendőül.

3-szor, Hogy az eddig tisztán befolyt pusztai utáni évi jövedelmet 25800 frtban biztosítani igyekeztem természetben, a házi pénztár részére; mindezen előnyök felett áll, a házi pénztárra hátrahagyandó azon fölölyny, hogy felmaradna javára 1.207,801 frt 25 kr. rendelkezésül, s levonva ezen összegből 695,500 frtot a pusztai eladás árába mégis mintegy 411,301 frt haszon maradna fel, ahhoz még 15 év alatt 387,000 frt menne által a házi pénztárba, a pusztákban, az ezen terv szerinti intézkedés által; s akkoron módjában lenne a városnak a jelenleg felvendő kölcsönbeli 800 ezer frtból még minden fenmaradt törlesztendő összeget előt, tudniillik a 40 év lefolyása előtt lerövidíthatni, még pedig azon nem csekély nyereséggel, mely a kölcsönadó intézet zálogleveleinek összevásárlásával, — s ugyanazonoknak névértékében elfogadásával haramlakna a házi pénztár javára, nemkülönbön meg lenne szüntetve a puszták kezeléséből eredő évi 9-10 ezer frtnyi veszteség, végre pedig a jelenlegi költsön veendő 800 ezer frt befolyása után is a még a város terhéül felmaradó 250 ezer frtnak lerövidítésére maradna alap.

Nem járulnék a fekvő birtoknak eladására véleményemmel, ha lenne a városnak oly biztos kilátásba helyezhető jövedelem forrása, a mely forrás fokozva annyira lehetne nevelhető, hogy ha csak oly nemű kiadásainak fedezésére is elég lennéne, a melyek mint erkölcsi testületnek elodázhatlan kötelezőségévé válnak, ilyenek a passiv tartozások, kamat és törlesztésbeli: tisztviselők, cselédek fizetése, árvaik ápolási, segedelmezési, kórházi betegek élelmezési, nemkülönbön a helybeli egyházaknak örök időre tett iskolái alapítványok utáni kamatbeli, s a katonatartással járó — azok között több oly nemű kiadások, a melyek évről-évre nem hogy apadnának, ellenkezőleg folytonosan növekednek; de méltán hozhatom fel, nemde kétséges — a regálékbeli befolyt évi jövedelem mennyiség, és lehet e kilátás arra, — hogy ha a pusztá továbbra is városi kezelés alatt marad, — a földbér emelni fog lehetni csak annyira is, hogy a jelenlegi kezelésből eredő évi 9-10 ezer frt veszteséget behozza, már pedig csak ez a két forrás van a községi jövedelemnek, a melyekből évi jövedelemnek kétharmadát nyeri, — ha tehát évi rendszeres, s elodázhatlan kiadásainak fedezhetőse nemcsak hogy jelenleg is nagy megerőfeszítést igényel, de valódi pénzzavarokat idéz elő, hátha időközben jelentkeznének, de pár évek alatt biztosan jelentkeznék fognak 20, 30, 40, 50 ezer frtos hitelezők felmondásai, számítható a város, oly kétségessé kölesönadókra, mint voltak a múlt időben? s ha igen! a már eddig elvállalt kötelezettségei mellett, mely forrásból reményelheti fedeztetni a visszafizetést, már pedig jó hitelét fenntartani kötelezősége lévén, nem szorulna-e a közközlésgépülék épen oly mérvben való kivetésére? mint a királyi adó s az által nem terhelne e túlságosan lakosait, polgárait, kik utolsó esetben háta megett állnának? vagy nagy veszteség után, csak is egy vagy másik birtokának eladására később lenne is. A pusztának a jelenlegi mostoha időben létesítendő eladására nézve, igaz, hogy ellenvetésül felhozhatók, miszerint jelenleg nem létszik az kivihetőnek, de az ily ellenvetés csak az oly nagyobb-szertű birtok eladásánál állna, a mely birtokvétel után járnló nagyobb mérvű vételár, 3 hó és fél év, vagy 1-1 alatt követeltetnék, s annálforra a lefizetés a revőnek, a jelenlegi magas kamatok mellett, mégis csak rövid időre felvehető kölcsön által lenne teljesíthető, de e terv szerinti 15 év alatt változhat, sőt a természet rendje szerint változand is, ugy a birtok értéke, mint a pénzügyonok szintje kamatból, s én ugy hiszem, hogy oly kedvező feltételek mellett, milyenek számlátsába vétettek természetben, ugy a vásárló lakosság mint az eladó város érdekében, egy célszerű eladási eljárás nem tevesztetné hatását az illető vásárlókra, sőt kedvet gerjesztene a megvételre, s ha az eladás még 1876. végével történik, képes lenné a város nemcsak az 1872. év óta szenvedett veszteséget helyre pótolni, hanem folyó működéseit és normális állapotban kedvező eredménnyel minden tekintetben folytathatni; a felmondást ill legelőleg már ez évben is előtűnik áll, a nagyváradi káptalanul 52 ezer s a nagyváradi capucinus zárduának 13,953 frt 50 kr. egy összesen mintegy 66 ezer rangú követeléseinek lefizetésbeli kötelezettsége; — de más részről a pusztai eladásai jó előre elkészített új felmérés, úy osztályozást, s egyebé előmunkálatokat igényelvén, huzamos idő kívánatki mindazoknak megvételére, mely időnek halasztással járó meghosszabbítása csak is a város hátrányára szolgálna — jelenlegi viszonyainak bizonylatlan időre hagyott javítása nélkül.

— A toronyra tűzzük.
— No, hát aztán?
— Amott a víz közepén is lesz egy. Oda rendeztem ama játékok, melyet a bán ó kegyelmessége Velencében látott, s melyre engem is megtanított.
— Micsoda játékok, várogyom.
— Tűzjátékok, kegyelmes uram. Egy vén halász fogja dugyogatni, ki azt ifju korában a velencei dogy-ünnepélyeken is kezezte.
— Hm, hm!... de hát várjon kegyelmed ezzel a tűzi játékkal holnapig. Holnap a bán is itt lesz.
— No hiszen nem baj; holnap megújítom. Van készlet elegendő. A halászmester alkonyatkor felgújtja a tüzet.
— No hát ördög vigye, megnézzük ma is. Ugy-e gyermekem, te is nézed?
— Meg: de hát honnan nézzük a tűzi-játékokot?
— No, gyermekem; hát az erkélyről, onnan legjobban meglátjuk.
— Talán a torony erkélyéről legjobban lesz — jegyzi meg alázatosan a várnagy.

beszédje volna el, hogy ifju büntetteinek az a harmincz öt éves feketé lo is részese volt. — No lásd gyermekem. Ezt a fehérv lo egy törökűrtől kaptam, mert... ezt meg... egy szóval... ugy-e, hogy Velencében nem láttál ilyet szép lovakat.
— Nem; ott nincsenek lovak. Hát ez a kis feketé itt a szögletben?
— Ez a várnagyé, Fekete uramé... Épen itt jön... Nos, Fekete uram, hát hogy van kegyelmed?
— Hát csak megvagyok, kegyelmes uram. Jól, mert kegyelmednek is jó kedve van.
— He, he, he! őreg várogyom te!... hát hogy ne volna jó kedvem, mikor itt van az unokám ni!... Bizony jó kedvem, sőt mondatom kegyelmednek várogy, hogy ezek a legszebb napok életemben.
— Hála istennek! meglátjuk, kegyelmes uram; meglátjuk. En már meg is tettem az előkészületeket. Tessék csak felélni.
— Mi a manó! — kiált fel Zólyomi ki-jöve a lovakról. Hát minek itt ez a zászló.

A 15 év alatt fél-fél évenként így 30 részletben lefizetendő pusztai vásár-lásból eredő bevételeknek s kiadások-nak tervezési számításomat A. alatt, a 3 utolsó évben pusztai földek béréből befolyt bevételeknek s kiadásoknak, az illető fikönyvből, hűségösen s pontosan összeírt összehasonlítás után átlagosan egy évre eső tiszta jövedelem kimutatást A. hátulján B. alatt. Az összes puszták vásárlásába fektetett tőkék mennyiségét hiteles adatok nyomán szinté az A. hátulján C.) alatt, tisztel-telleg bemutatom s ezen a városnak érdekében a város jelenlegi pénzügyvisz-onyainak alkalmazva, legjobb számdékkal tervezett munkálataimnak — annak legszigorubb megbírása mellett, méltányolásra felkérem a városi tek. pénzü-gyi bizottságot, s részrehajlatlan véle-ményadásának, a tek. képvislettel annak idejében kegyesen tudatását tiszte-lettel ajánlom.

Az alantikban tisztelettel bemutat-tom tájékozás végett azon számításomat, hogy mily összeg lenne fizetendő egy I. II. III. és IV. osztályú föld után, az első fél évben.

Ezen terv szerinti fizetendő lenne első fél évben.

1-szor. Egy hold I. osztályú 150 frtos után törlesztésbe 5 frt, a fenmaradt 145 frt 5 százalékos kamattal 3 frt 62 és 1/2 kr. összesen 8 frt 62 és 1/2 kr.

2-szor. Egy hold 125 frtos II. osztályú után szintén az első fél évre törlesztésbe 4 frt. 120 frt 83 kr. tőkehátírtyba 3 frt 3 kr. összesen 7 frt 20 kr.

3-szor. Egy hold 100 frtos III. osztályú föld után szinté első fél évi törlesztésbe 3 33 1/2 kr., a fenmaradó tőke 96 f. 67 kr. után 5 százalékos kamatba 2 frt 43 összesen 5 frt 77 1/2 kr.

4-szer. Egy hold 30 frtos IV. osztályú föld után első fél évben törlesztésbe 2 frt. 67 kr., a fenmaradó 77 frt. 33 kr. után 5 százalékos kamatba 1 frt 93 kr. összesen 4 frt. 50 kr.

Figyelemre méltánylandó, hogy a kamattizetés minden fél évi törlesztés után kevesbednék is.

a.) p. o. a hetedik évben I. osztályú hold után 8 frt 62 és fél helyett már csak 6 frt. 81 kr.

b.) szinté a hetedik évben a II. osztályú hold után 7 frt 20 kr. helyett már csak 5 frt 68 kr.

c.) szinté a hetedik évben a III. osztályú föld után 5 frt 77 1/2 kr. helyett összesen 4 frt. 54 kr.

d.) szinté a hetedik évben IV. osztályú egy hold után 4 frt 60 kr. helyett csak 3 frt 63 kr. lenne törlesztésbe s kamatba fizetendő, s ezen összeg is folytonosan apadna a már befizetett tőkék utáni kamatnak elmaradása folytán.

Nyiregyháza Márc. 10. 1876.
A tek. pénzügyi bizottságnak

alázatos szolgálja
Galánffy Dániel,
v. számvéve.

A 15 év alatti fél-fél évenként fizetendő, ugy törlesztés, mint kamatba járuló 30 részletben befolyó összegekről számítás, megtekinthető a városi számvéveői hivatalban.

Szabolcsi levelek
I.
Régi s talán kissé fájó hurt penditek meg mindjárt első levelében is. De megvalom, hogy éppen ez a czélm: odaitni, ahol megéreztek azok a kikkel illet, mert a h i b a, bármily ékesen fejtegetéssük is, csak hiba marad az mindég. Egy ánevű író e lapoknak már több számban közlétekorászói leveleit, melyben Magyarország társadalmi életéről beszélt el igen érdekes apróságokat. Némileg ez is hatott reám s fölveszem én is a tollat, hogy egy mindnyájunkat érdekáló tárgyról: a kö-zü-gye-kről mondjak el egyet-mást. Ahol kell buzdírolag, ahol kell hát élesen is, de mindég igazán és hűen.

Nem tudom ha érzik-e azt e lapok olvasói, hogy megyei életünk bizonyos tekintetben igen hanyatló állapotban van*) mégpedig oly annyira dűlöföben, hogy a homoopathia nem is segíthet már rajta**) komikusnak tünethet fel sokak előtt, hogy a míg rohamosan építgetjük a vasutakat, addig a megyei ország-utakról egészen megfeledkezünk, ugyannyira hogy, dacára a XIX-ik századnak, s dacára annak, hogy 1876 évet írunk, a közlekedés-re szolgáló utak, minden egy évre használatosok, csak — közlekedésre nem!

Nem tudom, minő véleményvel lehetnek e tárgyról azok, kiknek mindez körökre vag? annyi azonban bizonyos, hogy: nagyon, nagyon rövidlátóknak kell lenniök, hogy mindezt meg nem látják... ***)

Avagy talán azt gondolják az illetők: ott a vasut: oleső pénzért viszi az embert, fol kell rá ülni, a Sáruga meg a Kigyó hadd bjenjen addig odalaza. Igen ám édes uraim, hanem az a vasut nem vezet el minden községhez, s már mostan teszen fel, ha én Nyir-bátorból Jákóig akarok menni tavasszal, vagy őszkor (ekkor különösen helyén vannak* az az utak) hát akkor először fogadjak szekerest, s váltott lovakon menjek Nyiregyházzára, ott üljek fel a vonatra s onnan aztán menjek Keme-csésig vagy Pátróháig, hol leszállva, üljek ujfnt szekérré s ugy menjek a jelzett falug. No meg is tüné a guta az ilyen zselátást. Pedig ennek a fele sem tréfa ám!

Emlékszem, hogy a múlt évben a „Szabo-les”-ban egy újdondász sralmas hangon ki-áltott fel: hogy a kisvárdai országuton, kivált éjlenként istenkisértes jární ****) magamall is megtörtént az, hogy Kisvárdától Anaresig 6 frtot fizettem egy szekeresnek, a mely ut körülből egy fél mért földet teszen, s ki voltam téve azon eshetőségnek, hogy vagy fel-dőlök valamí feneketlen gödörbe, vagy pedig elakadunk a féluton.

A kisvárdai országút pedig, lehet mon-dani, a legnagyobb közlekedési ter megyek-ken. Nem lehetne ezen segíteni? Kétfelm! igaz, hogy ritka évi, melyben ne töltének; hanem az olyan töltés csak árt és nem használ: — szakértő emberek kelleneek oda.*****)

Ehez hasonló állapotban vannak a többi országutak is, s ugyan ezen paragrafus alatt állnak a községi utak. Na ez utóbbiakból igen szép példányokat tudunk fölmutatni, s vannak olyan jó hírnévnek örvendőik is, melyek-nél inkább néki megy az utas a rétekné,

*) Érzik bizony — Szerk.
**) Még talán az alopstha sem — Szerk.
***) De hogy nem látják! Jó ott a szánék; csakhogy szegény ember szándékát boldog isten bírja!
Szerk.
****) Hát ne járdaíjon éjlenk nemde — Szerk.
*****) Ama tudtoltól, hogy ha a sárta sárt horidnak, abból nem ut, hanem csak sár lesz. Szerk.

— Az ám, a torony tetőről. Ugy-e Máriám te is feljössz?...
— Nem-nem; én a toronyba fel nem megyek; menjen fel nagyapám; én majd csak az ablakból nézem.
— No jó, tehát te az ablakon nézed, én meg a várnagygyal majd fel megyünk a toronyba. Jó lesz várnagy?
— Abogy kegyelmedesge akarja.
— No jó; hátha kezdődni fog, kegyel-med várnagy hirt ad nekem, és addig is hirt adjon annak a velencei halásznak, hogy jó meggyujtsa azt a tüzet... No leányom, menjünk hát a fegyvertárra.
Es a gyenge reszkető karokat ismét ama vasmarkokba szorítá, melyeken oly sok bün száradt már meg, s a legnagyobb nyugalommal folytatta a vár udvaron sétáját.
— Tehát este! — kiáltá vissza a várnagy felé.
— Igen-igen; majd hirt adok kegyel-mességednek.
(Vége. köv.)

mintsem a falun menjen keresztül. Zen is lehetne segíteni s a bályozás által.

Ha egy közönség elhatározza, hogy közösen fogják feltölteni az utakat, lehetetlen miszerint ez célhoz ne vezessen. Ez mind oly dolog, a min még lehet segíteni, persze nem öszedungot kézzel, hanem tettekkel. — Különösen nincs mit sem csudáljunk, hogy így állunk e tekintetben, mert biz más tekintetben is az alsó numerus aia vagyunk bejegyezve. Tudnék itten szavaimat igazolando több tényeket fölémlíteni, melyek nem a legjobb oldalról ösmertetőnek meg bennünk.

A nyiregházai országút is odallik a többihez. Ottan volt szerencsém látni harmadé, hogy mint silyed el egy szegény szekeres fényes nappal az országút közepén, s mint borította el a sár, lovainak meg a föléit is. Ott veszett mind a három ló. Annak a szegény embernek ez talán mindene volt.

... No nyilván is megtörténik eső után, midőn a tót atyafiak aratni jönnek, hogy fénapig is elküldőnek egy pocsolóyában s szídják a „gazdáját.” Szegény biz ez, de ha nem lehet rajta segíteni? a adó nagy, a közöltség még nagyobb, egyszóval „helyén vagyunk” a mi egyelő azzal, hogy: sem pénz sem postól. Különbön legjobb lesz, ha öszi és tavaszszal otthon ülünk, nem koptatjuk a csizmát, s bevárjuk a jövő századot, amidőn majd — I g h a j ó n fogunk járni. Addig pedig: vakulj magyar!

Kis Doktor.

A felső-magyarországi vasiparosok egyetelének emlékirata,

melyet a kereskedelmi miniszterhez intézett a vámuigyben.

(Vége.)

Vasiparunktól a gonviselés megtagadta azon előnyöket, melyek a külállom iparának lényeges előmozdítóit közé tartoznak. — Mer a hazánk felső részében felhalmozott vasérc kezelt az ásványi túzölészek telepeit nem kevesebb, mint 50 — 70 mérföldnyi távolság választja el, úgy hogy az ásványi túzölészek fuvarbérére a nyersvas egy-egy mázsájánál 40-60 forint mértékű pedig a nyersvas egy-egy mázsájára 60 krt meghaladó és 80 krt emelkedő tetemes összeg szaporítja az előállítás költségeket.

De a külföldi államokkai versenyünkben még nevezetesebb hátrányt róv vasiparunkra a vasúti díjtételek magassága és rendszertelensége, melyek évek óta mint ipari haladásunk akadályait tekintetnek.

A külföldi államok az ausztria-magyar vámtérelten belül velünk szemben kijelgett versenyre tekintetben Bécset, mint az osztrák ipar központját vevén kiindulási pontul, azon szomorú tényt kell constatalnunk, hogy a vasúti cartellszerződésnekélv a külföldi vas Belgiumból Prágáig, Kölnből Bukarestig sokkal olcsóbban szállítatták, mint a miénk Prágáig és Bukarestig, sőt az angol vas olcsóbban szállították Triestbe, mint a miénk Budapestre ugyanoda.

Ha a külföldi árukat tekintjük, kiderül: hogy az angol Cleveland és Newcastle finomítás alkalmas nyersvas ára Triestben a következők által szabályozottatik:

Egy tonna nyersvas ára az angol kikötőben . . . . . 54 shilling
Elszállítása Triestbe a be- és kirakodással együtt 24

Egy tonna nyersvas ára tehát Triestben . . . . . 78 shilling, mely árból egy vámmászára az ausztriai pénz-láb szerint 1 frt 95 kr. esik.

A porosz-sziléziai vas ára következőleg alakul:

annak ára a gyártelep helyén vámmászánként . . . . . 3 m. 20 pf.
Elszállítása a határig 50

Egy vámmászára a határon 3 m. 70 pf. (3 márká és 10 fillér) vagyis 1 frt 85 kr. o. e.

A lotharingiai vas ára a vámtérelten határan:

1000 kilo ára a gyártelepél 57 frank, egy vámmászára tehát . . . 1 frt 25 kr.
vitelbérére a határig 60

A lotharingiai vas ára tehát 1 frt 85 kr. a vámtérelten határan.

A mi iparunk pedig a lehető legkedvezőbb viszonyok mellett 1 frt 70 krti termelési áron állítja ki a gyártelep helyén a nyersvas egy vámmászáját: ha ehhez hozzászámítjuk a vasúti szállítási díját, csak az ausztriai örökös tartományokba is mintegy 50 krral, akkor 2 frt 20 krtól 2 frt 50 krig emelkednek az oda-szállítási költségek.

Hogy ezen bajunk csakis a most követett vasúti politika irányában és a fennálló díjrendszerben bekövetkezendő átalakulás által — tehát csak huzamosabb idő múlva — lesznek orvosolhatók, az kétségtelen; egyelőre tehát ezen sajnós helyzetben csakis a vámuigyben nyújtandó előnyök segíthetnének.

A fennebb előterjesztétek után nem szükséges ismételnünk, hogy a vasipar terén

hazánk a külállomok oly versenyével lép szembe, hogy megfelelő vámvédelem nélkül ezen iparág nálunk egyáltalán nem létezhethet. Azon óriás vasmenyiségben fellép, melylyel a duszagad Anglia a continenst évenként elárasztja, hatalmas vasiparral birnak meg Belgium, Franciaország és Németország, mely államok oly kedvező közzgazdasági viszonyok által támogatottak vasiparuk terjesztésében és emellego terményeik olcsósága tekintetben az előhaladottság oly fokán állanak, hogy tekintettel kedveltség közzgazdasági viszonyainkra, a mi iparunk megsemmisítésével egyértelmű volna már ma a szabad kereskedés hangzatos elvnek a vasipar terén való meghonosítása.

Nyilvánvaló, hogy miután az osztrák-magyar monarchia két félének vámvonalakkal való elkülönítését a kormány intencióból és a nemzetközlelmény jelentékenyebb részének nyilatkozataiból vont következtetésünk nem engedni várnunk, mi tehát a vámvédelemnek csakis ugyanazon fokában rézusulhatunk, mint az ausztriai örökös tartományok vasiparasai — a mi iparunk még inkább szorult ezen állambalmi gondoskodásra és belső erejének fejlesztésére irányzott egyéb ápolásra, mint az ausztriai örökös tartományoké.

Mégis az osztrák vasiparosok egyeteme a mult év őszén tartott közgyűlésén határozatlag kimondta, hogy a jelenleg érvényben álló behozatali vámtételek kétség befolyással lévén az ausztriai vasipar érdekeire, ezen vámtételeket felemelendőkön tartja és ily értelemben az osztrák miniszteriumnál kérvényezni fog.

Ezek alapján tehát csatlakozva az örökös tartományok vasiparasai által kifejezett óhajásokhoz, azon alzasatos kérelemmel járunk a nagyméltóságú miniszterhez: 1. hogy ausztriai-magyar monarchia ismét kereskedelmi önállásra emelkedhessék, és hogy úgy mint Francia, Oroszország, vagy az északamerikai egyesült államok a kereskedelmi politika tekintetben mindenkéül félre érdeket előmozdithassa, az 1876. és 1877-ben lejáradó öszkes kereskedelmi szerződésnek ne újitassanak meg, illetleg mondassanak fel. 2. hogy az új vámtételek — tekintettel az ausztriai magyar monarchia és a külföldi termelési feltételek közti lenforgó különbözetre — a nyersvas egy-egy mázsájánál legalább 50 krral, a finomított vasnál pedig legalább 1 frt 50 krral állapitassanak meg.”

Irodalom.

* A n. Révész Imre debreczeni lelkész által jelenet szerkesztett „Feyelmező” IV. és V. költ, illetőleg aprilis és majus havi füzetet megjelent — s beküldött szerkesztőségünkhez. Tartalma a következő: I. A theologiai fakultások az olasz parlament előtt Bokor József 161. l. II. „Három világnézet a halhatatlanságról”. Zsigmond Sándor. 174. III. A helyvet reformátó egyházak mostani alkotmánya. (Férvész Imre. 192. IV. Egyháztörténelmi tércza. I. Protestans egyház története mi kalaszat II. Rákóczi Ferenc fedelem kancellárja 1703—1706-iki kiadványi jegyzőkönyvéből. Thaly Kálmán. 196. 2. Régi magyar unitár vallásos könyv. 1575-60. Czelder Márton. 203. 3. Az érvényi reformátusok panszolyai Biharvármegyének, hogy földesurok Beothy Lare kir. tanácsos miként kezelték és haboztatja őket vallás-ú szabad gyakorlatban. 1754. Szerkesztő jegyzet ehhez. 208. 4. Még egy adat a turkevi Kovács Ferenc vallásért háborgatása tárgyánál. Hajdu László. 213. V. Egyházi krónika: Németország: Tulkevény rendszabók a porosz kir. ur. ellen. Az ifju Delitzsch hittanár. halála. Molke taborszernagy mint az iskolák kitünő pártfogója. Tanári óraszám növelése. Tanító fizetés Thüringenben. 218. Nagy-Britanniá: Az angol ritualisták és Roma. Az angol róm. katólikusok börtje. 219. Franciaország: Protestansok iránti túrelmetlenség. 193. Ausztria: A tiroli utramontánok nagy túrelmetlensége. 220. VI. Különfélék: A modern atyafiak legújabb íjdelme. Révész Imre. 221. A tisztánul ref. egyházkerület egy végzése a károli-féle bibliafordítás kijavítása ügyében. 231. Strauss és Neander. 231. VII. Könyvszet. 232.

* Az „Othon” című havi Közlöny aprilis füzeté megjelent a szerkesztőségünköz beküldöttet. Szerkesztő Szana Tamás. A gondosan összeállított füzet a következő tartalommal jelent meg: A történelemről, Carlye Tamástól. Marti Pista, (költemény.) Hajnal, rajz Endrőtől. A fehér rózsá. Angarától. Jókai ellenségei, Aristidész. Lopott novella, Aldrich-től. A legújabb kor múltörténelme, Hollos Lászlótól. Irodalmi szemle.

* A „Magyarország és a Nagyvilág” 15. száma következő érdekes tartalommal jelent meg: Szöveg: Ifj. Abrányi Kornél. — „Doktor Percival”-ból. Második felvonás 8-ik jelenet. (Ifj. Abrányi Kornél.) — Egy fáradt ember naplejéről Ujjabb közlemény. (Opitzky János.) (Vége.) — „Mátyás urak nincs elene kifogása.” Genre. (Ifj. Abrányi Kornél.) — A fővárosból: Az első és a huszonegyedik ebéd. (Porzó) — Nemzeti színház. (Nemo.) — Irodalmi levelek. — Közlönfélék. — Sakféldérvény. — Képrétevény. — Szerk. üzen. — Rajzok: Ifj. Abrányi Kornél. — Arzvi emléklapok. — Athletikai gyakorlatok. — Virágvasárnap a templom előtt. — Kocsikázás Közép-Afrikában. — Ára egész évre 19 ft, félére 5 ft, negyedévre 2 ft 50 kr.

* Az „Apollo” című zeneműfolyóirat f.

évi márczius és april havi füzet tartalma: 1) Emléklap. id. Abrányi Kornél-tól. 2) A királyi meand. keringő. Deslibes Leo dalmaive után Hölbl Lőrincztől. 3) Improptu Feigler Viktor-tól. 4) Tancz közben. Vég Jánostól. 5) Két népdal: I. Végig mentem az ormódi temetőn. II. C. ak azt mondják, hogy én kereszmaros vagyok. 6) Lacerimos, zongora-átirat Verdi Requiemjéből. 7) La siesta, zongorára négy kére Löhr Jánostól. 8) Anna polka. Nagy Bellet-től. 9) Téli virágok. I. Karcsón est. II. Szilveszter éjelen. III. Boldog újvet. Magurányi Józseftől. A horiokón: a Vénushegy és a Wartburg Wachtel Auréltól. — A zene történelme. Kapi Gyulától. — Vegyes. — Zeneműgyegek. — Előzetés: az egész évre 6 ft, félére 3 frt. A jelen számok egy forintjával külön is megszerezhetők. Az előzetés legérsezerűben a postahivataloknál postautalványozás után eszközölhető. Budán, az „Apollo” kiadóhivatalában iskolatuzza 681. sz. a. az addig megjelölt kötetek leszállított áron megszerezhetők; és pedig egy kötet leszállított ára 5 ft, bármely két kötet ára 9 frt, három kötet ára 12 frt, mind a négy kötet (összesen 350 zenemű) ára 15 frt.

Fővárosi hírek.

(F. P.) A Margitsziget helyreállítása. Örömmel jegyezzük fel azon hírt, hogy a főváros egyik disze, a kies Margitsziget, melylyel roppant kegyetlenül bánt el az árvíz, — ismét helyre fog állitani. József főherceg maga így nyilatkozott e tárgyról: „Tegnap részletes margitszigeti szemlélt tartottam; és meggyőzöttem arról, hogy május 15-én Aleust segítségével a kert olyan lesz, a milyen volt, egynehány a jégtől elcsordogt nagy nyárfa kivételével. A szigetgyeget már szaporitattak, részint a szivert, részint Aleusthon. Az épületekben nagyobb ugyan a kár, de odáig azok is készek lesznek, mert helyreállitásokon erősen dolgoznak.” Ezen nyilatkozat úgy hisszük, megfogja nyugtatni és vigasztalni e kedves hely látogatóit, valamint ott akar behozzatására is, mennyire gondoskodik a fővárosi közönség kedves helye feltámasztásá körül annak jó izlé- és erélyes teremtője! — Mennyire szereti e fenséges család szigetjét, arról elégsé tanusodik az, hogy mikor tavaly a főherceg-assyon hosszabb ideig a fővárosba nem jöhett, a távozó férjnek meghagyta „bőljé, csokója helyette is a szeretett szigetet.” — Midőn a gyöngéd férj a felső hidnál a parot érte, egyik tisztje félre fordulva halkán mondta: „most már igazán nem tudom, hogy hol kezdjen el az ölekezést, kedves főúrnál-e vagy az időtől hová forrásnál!”

(F. P.) Volt-e magyar 1000-es? A bécsi lapok e hazug hírere kijelenté Ihsz Dan. Kosuth mindenesre, hogy volt ugyan tervben. De valójában sohasem csináltak ezres bankot.

(Rák módjára. A képviselőház jog egyi bizottsága közleli napokban a halálbüntetés további fenntartása mellett nyilatkozott. Haladunk szépen, mint a tavak és folyamok nyolcz lábú pászios lakója. Még megérjük, hogy a deres és kaloda, a hegedű és nyakvas is országgyűlésleg fognak visszahelyeztetni elvezett s illetőleg erősen vitatott és jogalkalmi! Ne a halálbüntetésről, hanem arról gondolkodjanak uraim ott lenni! hogy a népevelés anyagi gyámolításával, a közérkösség fejlesztésével javítsák népüket, a tőveltek és bűnösök számára pedig állítsanak javító dolgházákat, s akkor aztán nem kell kötelezőket — guillotina!

(Arzíz is használ némeleknek, már t. i. az ügyvédeknek, a mennyiben a mindig egyelőre névára törekvő viz a jogi viszonyokat is annyira névűdítja, hogy az érdekeltek nem lévén képesek tisztába jóni saját jogaikkal, kénytelenek juris prudens egyénekhez folyamodni tanácsért. Így, a mint beszélik, Budapestben a víz roppant nagy mennyiségű dögafét soderván szét és zilván ösze egy helyen, ezen egytelten eseményből közel 20—30 per tételtét folyamathá, csak eddig is. Itt aztán igazán jó viz volt az ügyvédek és doctor jurisok malmára.

(F. P.) Jó tréfa. Sokat chezett, sokat nyomorgott egy szegény csizmadia. Háiba, ezekben a nyomorúságos időkben, még föltozóra sincs pénz. A szegény csizmadia kétségbeesve járktál az utcán és várta a jó szerencsét. Egyszerre csak valami vastag papírosra lépett, lenéz és egy 5 pécetes levelet vesz észre. Fölemeli és elolvassa kinek szól. A levél a londoni éjszakarki expedító bizottságához volt intézve, terhelve 500 lton sterlinggel. A csizmadia roppant megörült a talált levélnek, de becsületes ember lévén, fölitta a levelet a hatósághoz. — Elég lesz neki a legalább 500 fitnyi jutalom, — így okoskodott a szerencses csizmadia. A levél két tanu előtt felbontatván, abban 500 darab népkönyhai utalvány találtott, még pedig olyanok, melyek már érvényen kívül voltak. Szegény csizmadia!

Vidéki hírek.

(F. P.) A bővös fűzfa. S.-a.-u.-helyi levelezők írja: E hó egyik d. u. napon B. és P. fiatal emberek szórakozást keresendők, kimentek a Bodrog folyó áradást megnézni; s mivel a parton egy alkalmas csónakot találtak, beléültek tehát, s az 1 1/2 m. mélységű áradaton evezgetni kezdtek. E szórakozás igen kellemetlen lett volna, ha a szél hatalmas ereje nem veszi át a kormányzó és evező tisztét s nem játszadozik velök kénye-keve szel-

rint: de miután meggyőződtemi akarta őket a közömdás: hol nagyobb az erő, ott a hatalom” valóságos tényéről, tehát csatlakodása folytán vízzel merítette meg a csónakot, s a két ifjut a halál torkába tasztani akarta. — Azonban, mielőtt a halál perze bekövetkezett volna, ott láttak magok előtt egy fűzfát, mely talán csupán az ó megmentésükre teremtett. — S melyre nem is késtek azonnal felugráskodni. Innen gyönyörködtek tengernyi szépségű tükörben, mert a klátás is szép vala, de meg a hold sem volt kegyetlen irányukban, mert világító fényét egész éjszakára fölajánlotta nekik. Midőn a nap reggeli első sugara előtűnt, vele a reggelizés szokása is jutott eszükbe. — Mily pompás dolog lett volna most, ha a fűz gyümölcsöt is hozott volna, — gondolkogtak magokban. — De fejdalom! — ez másé volt. — A szegény fűzfa nem számított ily magas vendégre; — tehát várak megmentő angyalkant, ki d. e. 11 órák F. szelmében meg is érkezett s a biztos halál torkában levő ifjakat dicsőösen megmentette.

(F. P.) Egy árvíz történet, mely nem szomor. Adórtól a levelezők a következő mulatságos történetet, mely az árvíz alatt folyt le. Ada és Beese között a Tisza kiöntött és a menekülők közt egy nyul is volt egy darab fán, mely a vízbe uszott; így megmenthe meg életét. Az u-zo fadarabon, egy fűzfához ért, melyre szerencsésen felszaladt. Egy adott paraszt szuhanc észrevevén a nyulat a fűzfán, egy tekőben egy kenyérláppal odaevetett, hogy a fán remegő állatot hatalmába kerítse. A fa előtt megállította lélekvesztőt, s kezdett felkuszni a fára. A nyul nem vette tréfára a dolgot, és úgy ugrral a tekőben volt. A tekő az ugrás által mozgásba jött, tova siklott a vízen, és a nyul meg lön mentve. De bezeg a paraszt-szuhanc, az most ott rekedt a fán és csak jöttön, midőn már berekedt a sok kiabálástól, jött elő egy néhány paraszt egy csónakból, hogy a már halálra íjadt szuhancot megmentse, a nem épen kényelmes helyzetből.

(d) Csök. Z. megyében történt. Pál gazda épen akkor lépett szobájába, midőn Péter szomszéd a feleségét ölelte, sőt valami czuppanás felét is hallott, a mit Tolditól Szarvas Gáborig minden irni tud ember „csök”-nak mondott volna. Pál gazda erre az épen kebeten levele fókossal úgy átkötte fejubon Péter szomszédot, hogy az jócskának sem mondhatott, midőn elaludt. Erre meg aztán úgy teték a sz—i börtönbe Pál urat, hogy aligha kikérül onnan 12 évig. Sára asszony pedig előhalhatja már mostan, hogy „Csököt adtam a galamboknak, csak egyet s megölte egyetlen csökkel a szivemet.”

(F. P.) Furcsa idő jár. A sok csodálatos esemény egymást ért. Egy nagyváradi polgár házában négy lábú csirke, a másikkal négy lábú kutya, a harmadikkal két fejű macska látott napvilágot. Úgy látszik, a természet az ilyenekben nagyon adakozó.

(F. P.) Mikaközölyhat meg egy házasság? Kásonyóri írja levelezők e sajtóságos történetet. Fivéry tudor egy gazdag háziuladónak egyetlen lán jegyben jár, Kásony egyik legzebe leányával Berczy Ilonával. A jegyesek már igen bealimasan szótkat egymással tár-alogni, Ilonka már nem is ellenezte, ha vélegőne gyöngyöden magához ölelé, sőt ha rózsás ajkakt meg is csókóla — természetesen, ha egyedül voltak. Egy alkalommal, midőn ugyancsak egyedül voltak, Fivéry élvén megadott jóval, magához voná Ilonkát és szerelem-ittasán monda: „Beh kövecske vagy édesem, olyan jó lenni Márton papjáról”. Ilonka dühösen ugrott fel és a legnagyob energiával kiálta: „Micsoda, én jó lenni Márton papjára, héd liba vagyok hu, hu, hi, hi. . . .” És oly hangosan kezdett zokogni, hogy anjya is ájtott a másik szobából, megtudandó Ilonka sírásának okát. Midőn megtudta, hogy Fivéry leányát libának nevezte, akkor jött meg csak a hadd el hadd. „Micsoda az én leányom liba, akkor én is liba vagyok, és ferjem guar. No de most mindjárt takarodjék ki az én tisztességes házamból. Soha hírt sem halljam.” — „De édes mamám” szolt Fivéry, „hisz engedelnek szóhoz jutnom, én . . . .” — „De hogy fog itt beszélni, rögtön takarodjék ki, különben cseletem által dobatom ki stb. stb.” — Szegény Fivérinek nem volt más hála, mint ott hagyni azt a helyet, mely azelőtt paradicsoma volt és most pokola lett. Pár nap múlva levelet kapott Ilonkától, hogy férjén vissza a megbecsült német, csakhogy most Fivéry nem akar megbecsülni. Kívánjuk, hogy az így mi hamarabb jobbra forduljon.

UIJONSÁGOK.

(=) A helybeli gimnasium javára rendezett sor-állással párosult 3 reunió öszes bevétele az aláírási ívek, nyerevény tárgyak és belépti jegyekből 785 frt 25 krt volt, kiadás 305 frt 19 kr és így maradt tiszta jövedelem 478 frt 6 kr. Várunk — mint mindenütt, úgy itt is megmutatja, hogy a nemesért szépet és jórt mindig tud buzdulni. Eljenek mind, kik e nemese cél érdeke előmozdítása céljával fáradoztak.

* Egy legújabb rendelet. Eddig szokásban volt, hogy a távritri hivatal a lapoknak a tözde jegyzéket naponta elküldte. A m. kir. földmívelés, ipar és kereskedelmi miniszterium legújabb rendelete szerint, ez tegnaptól kezdve megszűnt, illetve csak azon esetben szolgáltat ki a tözde jegyzéke, egy a lapoknak, — mint magánosoknak, ha évenként 60 forintot fizetnek érte. Ily nagy öszzeget egy vidéki lap sem fizethet, ennek folytán a tözde jegy-

szok kölesének meg kell szünni. Haladunk visszafelé?

* **Levelezőknek.** A hivatalos lapban olvassuk: Ujabb időben a rossz minőségű pecséty-vasznak használatát mindinkább elterjedt, figyelmetlenséget a közönség, hogy levelezési lezárására csak jó minőségű pecsétyvaszt használjon, annyival is inkább, mivel a rossz minőségű pecsétyvasz szerzőköt könnyen leválik és pénz-üldeményeknél a postahivatalok kénszerűen, hogy ily küldeményt a pénztartalom megállapítása végett a postaigazgatóságnak beküldjék, mielő elvetlenül késedelem származik, és ha a postaigazgatóság megállapítja, hogy a nyitványt összegező kevesebb van a küldeményben, a kár a küldő rovására esik, ki a rossz minőségű pecsétyvaszt használta.

— **Beküldött.** A kemecsei népközpont mérlege 1876-dik évről. I. Bevétel: pénztári maradvány 1874-rol 319 frt 24 kr. Törzsből 220 frt 10 kr. kőnyelv és ártási díj 1 frt, takarékból 1875-ben 7879 frt 18 kr., visszafizetések és kamat 29,977 frt 48 kr. Összesen 38,997 frt. II. Kiadás: Vegyes kiadások 6207 frt 22 kr., visszafizetett takarékpénzek 14,587 frt 22 kr., kölcsönök és kamat 21,786 frt 58 kr. Összesen 37,552 frt 72 kr. Pénztári maradvány 844 frt 28 kr. III. Vagyonnyilvántartás. Van 713 darab kötvényen 39,323 frt. Kézpénzben 844 frt 28 kr. Összesen 40,167 frt 28 kr., mielő levonva a takarékbetéteket, vagyis 20,579 frt 75 kr. Lesz a bank vagyon: 19,587 frt 53 kr. Kelt Kemecsen, 1876. április 11. Vitéz Mihály m. k. a kemecsei népközpont elnöke.

— **A szivesen fogadott vendég.** Folyó hó 5-én érkezett meg új lakheyere Gyöngyösi Sámuel nagy-kállói volt lelkész. Fogadtatása kétségkívül igen szíves volt, miután miént hallottuk, a miskolci egyháztagok nemcsak: diszemből, ovatókról, hanem arról is gondoskodtak, hogy megérkező lelkészüket a házi-tartás szükségleteivel is — és pedig szép mennyiségben — meglegjék. — A mily szíves volt irányában az „Isten hozott!” épen oly szíves itteni ismerői és barátai részéről a bucsuzó: „Isten veled!”

— **Az áradt jele.** Mily zilált állapotban vannak ez idő szerint hitéleti viszonyaink, eléggé igazolja azon körülmény, hogy a szabadságharcosok takarékpénztárban több mint 50 ezer forint készletben.

— **Panaszkodnak erősen a vidékiek,** hogy az általuk Nyiregyháza városról mily nagy stearin gyertyák mindinkább rossz minőségben áruháznak, s a mellét, hogy hirtelen égnek, alig adnak némi világosságot, sőt már tapintásuk is elkeveri a kezét, fagygyu tartalmuk tulnyomósággal. — Nem volna Nyiregyháza kereskedő, ki ezen árucikkre némely gondot fordítana, s tudatná a vásárló közönséggel, hogy nála ezen cikk kifogástalan minőségben kapható?

— **Április = április,** a mennyiben mult héten és föleg a hó 5. 7. 8. 11-ik napjain ugyancsak erős orkánok és porfelleggel üdvözölte homokos talán vidékünk. Vajjon mit mondana erre Lökös barátunk? No hát azt mondaná, hogy a por a magyar jeg-bank és önálló vámtarulat halálfeletét porozza befelé, a szél pedig azt énekli gyászos hangjaival „de profundis...”

(d.) **Györgyné Ignác** kisvárdai prépost — plébános helyébe, ki Egerbe ment kanonoknak — lelkészül a demecseri pap Bertóthi Benjamin nevezetett ki az érsek által, ki csak a husvét ünnepek után foglalja el új állomását.

* **A k-várdai felsőjárás** szolgabírósg területén hivatalosodó jegyzők Márcz. 29-én Eperjeschen értekezlet tartottak az ezen lapokban is megjelent felhívás következtében. Megjelent 11 jegyző közül 9. Az alakulás megtörtént. Előnkül megválasztották Hernádi László t. püszkai, jegyzőül Pelescsák Ignác erjeskei körjegyző. Tárnyaltatott a nyugdíj alapszabály, új adótervény s adókiegészítés s több szakba vágó ügyek. A nyiregyházi egyetemes jegyzői értekezlet képviselőit kiküldeték: Pelescsák Ignác erjeskei, Makai Miklós eszenyi és a mándoki jegyző. Értekezlet után a helybeli kártárs N. J. asztalalál fojt kedélyes társalgás, migsem neki hazinudult s az értekezlet feloszlott.

— **A közönségi követválasztások** körülbelül bevégeződnek már megyékben. Ugy halljuk, sok helyen igen élénk örömradiások voltak a választás szerencsés eredménye felett, sőt volt község, hol a meglazult, vagy erőszakosan elmozdított barátságánczokat és testvéri köteleket egyösszeforrasztotta az új választás alkalmával tartott kedélyes mulatság.

— **Ölvtak** Mansberger Jakab szingarzó előleges színi jelentését, melyben egyebek közt a „finomult választások izlésre és gyönyörködtető változatosságra” hivatkozik. Tancsoljuk azért, hogy holmi „Gavand, Mirand és társa” című izléstelen színjátékot ne hozzon színre, de egyszerűen kerülje azon daraboknak is (például: „Tékozló”, „Utazás a föld körül 80 nap alatt”) előadását, mint a melyekhez nagyobb színpad, nagyobb személyzet szükségeltetik, mint a milyennel ő rendelkezik.

(d.) **Kérelem.** Tisztelettel kérem mindazokat, kik sajtóforgalomban elhunyt, feledetlen, hazánkfa Bőszőrményi László, szülőháza jelölendők emléktáblára, bármily csekélységet adományozni óhajtának, hogy azt Junius előcséjg hozzájuk beküldeni sziveskedjenek. Hazafüi üdvözlettel maradvány Nyirbaktán f. h. 6. 1876. Pataký Árpád s. k.

(d.) **A nyirbaktai országos vásár** igen nagy néptömeg között tartatott meg. A termény árak a nyiregyházi piac szerént. Szarvas marhák drágák voltak, úgy szintén a lovak és sertésekről is szép pénzt kértek. A csipkéknek azonban, mint mindig, egy mostan is — leg-több evőknek ürvendeztek. Nyakukon az ár-felvalongók magukat. Be furcsa pedig az a cifra nyomorúság!

— **Rébusz.** Van Nyiregyháza egy italmérő hely, melynek tulajdonosa azt a sajátaságok között követi, hogy nála parancsoló egy liter bort, és ott helyben költőd el borszomjas felebarátom! fizetted veled pénz, ha pedig magad házához vitetted, csak tizenpenny pénzt. — Ezt fejtse meg a ki tudja, mi nem bírnak a dologban elgázodni.

(d.) **A vidéki vásároknak** Bécsi kereskedők olyan nyári öltönyöket áruháztak, melyek már a tapintás alatt is foszlani kezdettek s drága pénzen szóták a könnyen hívó pórnép nyakába. Hogy is mondja csak Están bácsi: huncuzt a német. Hát bízn igaz a!

— **Egy kis tolvaj.** F. hó 8-án egy alig 14 éves lány gyermek lett bevádoló a kapitányi hivatal előtt, ki gazdája zsebéből 5 frt loptott el, a lopást töredelmesen be is vallotta, állítván hogy ő annak nagy részén — nála már csak 1 frt 60 krt találtak — süteményt vásárolt s azt egy leány és egy asszonytól etették meg. Ez is szépen halad, magára viheti idővel.

— **Fejér holló.** Egész életünk folyásán alatt ma látunk először magyar verkit, ez is a szegény egy alig 3 láb hosszú emberke volt.

(d.) **Szegény újdonságok!** Valóban nincsen számondókat teremtése a hirlapiradalomnak, mint az a bizonyos újdonság faj. Kijut annak mindenből a része. Ha közli, hogy az x-ii bában Panna vagy Klára leányasszonyok voltak a tündökli csillagok — kikak; ha írja, hogy a z-ii furdóban a legyeket és a rostélyoshoz számítják — kikak; ha x-el pénzt nyeret a lottón — kikak; ha egy igaz dolgot újságol — kikak; ha halgat: akkor is kikak az olvasó közönségtől, egy szóval mindig kap valamit, csak hogy az a valami legtrikabban — honorárium, de leggyakrabban lehet olyan ékes íze a melylyel — úti szókat. Szegény újdonságok!

(d.) **De szászotárs** szegényebb magyar írók! Mig külföldön százakkal fizetnek egy-egy kellemes művet, addig a magyar író örülhet, ha regényével vagy költeményével sajtot s más ilyen gyomor terhelő pastémotokat takar-gatnak. Amerikában például a „Tamásbátya kunyhójából” 318,000 példány kelt el. A „világ csudáiból” 100,000 dar. Kanc utazásából 65,000, Longleigh verseiből 43,000 példány (a magyar poétának szabad íté egy nagytó só-hajtani). Mikor nővünk mi ilyen nagyra?!

(d.) **Csodababó.** Legközlebe egy ilyen levelet kaptunk: „Tudatom orrásságotól, hód az a ajtonsgos nem túrtam a mi kösegünkbe, ha nem túrtam az orrásg koponyájába...” stb. Ez ékes magyar ortografával írt level mindenki árva. Azért: szembe szivem ha szeretsz!

(d.) **Megjártá N. bányák** is a b-ii vásár alkalmával. Tehenet akarván ugyanis venni, egy falubeli a következőleg ajánlá neki a magáét: „ha tejet akar venni a tekintetes ur, akkor vegye meg az én tehenemet. N. kifizette a 80 forint. Képzhetni azonban bosszúságát, midőn odahaza, bár a legjobb takarmánnyal él a virág, egy csepp tejet sem kap adni még sem. Nosza fulón csipi N. ur a komát. Hát erre meg amarra, hogy szedett kerd én emget? — Már hogy én kérem alásan, mondja a megszólított jámborul. — Kelméd hát, hiszen a virág alig ad hetenként egy liter tejet. — Vagy úgy, hisz’ megmondtam én még ott az alku előtt a téns urnak, hogy: ha tejet akar venni, akkor az én tehenemet vegye meg. Nagrot nézett e beszédre N. bányák, elkeltett azonban ismernen, hogy gyönyörűen rászedték.

— **Hibaigazítás.** Mult április hó 9-én kelt 15-ik számú lapunkban kiadott üzenet rovatunk alatt felülről felele számítja a II-ik sorban „t o l s ó” helyett „nyolcz” első olvasandó. Továbbá: Szinte visszárdás miatt f. hó 2-án megjelent 14-ik számú lapunkban újdonsági rovatunk alatt a negyedik tétel, mely a polgári olvasó egytelbeni „sorolásról” egybekötött szavallati előadásról szól, egész terjedelmében kitérleendő s a múltól fogva biztosítjuk melyen tisztelt olvasó közönségünk, hogy ilyen visszárdások nem fognak lapunkba becsuszni. A kiadó hivatal.

* **Nyilatkozat.** Mintán Eperjeskeről, tehát Kis Várda vidékéről, lakosomat Ápril első napjában N.-Kállóba tettem át, e miatt már a lakváltoztatást megelőzőleg úgy: „a kis-várdai vidéki ref. lelkészi egytelnéli” viselt jegyzőgi — mint a „népnevelési egytel által ramruházdott titkári.” s a „ref. tanítóikörből” nyertelnöki tisztről, az eddig bennem helyezett bizalomról halás tisztelettel mondva köszönetet, lemondtam Mindazoknak, kik mostanában hozzáam a nevezett egytelék ügyében fordultak s jövőre netalán fordulnának, e nyilatkozatom szolgáljon felvilágosításul és felettel arra nézve, hogy a fentírt egytelékek hivatalos viszonyban, összekötötésben nem vagyok. A megnevezett

egytelék milködsére Istennek minden áldását kéve maradtam N.-Kállón 1876. apr. 4-én Győrmei Péter ref. lelkész.

Különfélék.

(F. P.) **Kossuth beteg.** Mint a F. P. írja, egy közlebebi sétáján meghűtötte magát a kormányzó s azóta ágyát kénytelen örzeni. Nagy saszemű beestek, tűzők kissé megtörték, de egészben véve a baj csak köhécselésben áll. s remélhető, hogy rövid idő alatt felhabod, sőt midőn e sorok napvilágot látnak, már föl is lábadoztat! Adja Isten!

(d.) **Mennyi nyom az agyvelő?** Egy tudós kiszámította, hogy egy német vagy egy angol embernek az agyvejele átmérete 1445 gramm, egy francziái 1313 egész 1320 gramm, egy négeré pedig csak 737 gramm súlyly bír. Lenau költő agyvejele míg egészégsége volt 3—4, örült-segében történt halála után 2 1/2 fontot nyomott.

(F. P.) **A keleti kérdés megoldva.** Seik-ul-Islam a papok legfőbbje a Mekkába összegyűlt bucsusok előtt egy szép jóslatot tett: A jóslat szerint a török szultán 10 év múlva egész Európának ur lesz. Székelyhe Róma leend, a gyaurok (hitelének, keresztények) kipusztulnak mind. Egyszóval a világon nem lesz más nemzet, mint a török, más vallás, mint a molemi. Ime a Seik-ul-Islam már megoldotta a keleti kérdést, és a diplomaták még mindig török rajta fejték.

(F. P.) **A ki saját vörét szívia.** Z. színezés teljes életében szugori volt s épen ennek következtében szép sumpna pénzecséket takarított össze, melyhez azonban csak akkor nyult, midőn pályatársainak zálog mellett jó borsos kamatra kölcsönözött. Egyszer ő maga is megszorult s így szolt pénzéhez: Kedves pénzem, ad nekem kölcsönt fél hónapra. — Nem adok — válaszolt önmagának pénze helyett. — Fizek száz perzentet! — Szép; de nem adok. — Itt az óram zúgomba. — Ily feltétel mellett csak. Ime! Eljött a határidő, Z. bekopogtat hitelezőjéhez, s kifizeti adósságát s visszaveszi óráját, melyet két hétig nélkülözött. — No, ugy-e, hogy pontos vagyok? — Bizony nem hittem volna. — Bár minden hitelezője ily pontos volna, mint én, sohajtott nagy keservesen.

(d.) **Az élő virágok festése.** Nem csak az arczot, hanem ujabb időkben a virágokat is kezdik festeni, ugyanis valamely faj virágnak fekete, zöld vagy kék, sőt bíbor színt is kölcsönözhetni az által, ha a virágserp fődét bizonyos effle színi növény porból készült trágya keverékkel keverik meg és szinte ily porral-vegytel vízzel öntözik. Sőt már illatot is kölcsönözhet a virágnak mesterséges módon. Ha valamely illattalan, vagy rossz illatú virág magját valamely illatos folyadékban p. o. róza vizben 2 napig áztatják, azután a magból csirázó növényt többször rózsavízzel öntözik, — a kifejtő virág rózsálatot nyer stb. Próbátum est.

— **Czigány mentés.** Házirol háza járt a tél vége a morok ezüstgombos vajdája, hogy dikhezzel számára egy-egy kis színt és theurpárd öszekunyorajón. Midőn egy hánál a cseléd szemére vetette, hogy minek járnak mindig kolduinál, „aj faszakm — válaszolt a vándj egész komolysággal — hogy ne járnánk, mikor a sok vetésünket elverte tavaly az a jégeső...”

Nyirfalombok.

XIII.

(Azok a tanárok! Műfordítások a gólyanyelvből. Két tábor, és egy doctor juris. Miért lovdokoz a gazdaságban ebek? Korszerű divat. — ádvázjók. Különböz állomások, — tessék válogatni. Előnkü lemondás és kandi-dálás csattanós modorban.)

Segítünk tehát tisztelt olvasó! azon tanügyi botrányos mulasztáson, mely szerint töltő német, latin, franczia s talán még hellen és héber nyelvekkel is annyit gyötörtök diák korodban, — akkor a nemes gólyanyelv ismeretere vezérelni elmulasztották éhietelen, szobatudós tanárak. Az enlített nyelveket elfeledted, s valószínűleg meg sem tanultad, — a gólyanyelvet nem érted, — ugyan miként élhez meg a mai világban, hacsak fel nem csapsz milliómosnak, vagy — miniszternek! No mi leszünk tolmácsok, megjegyezzen azonban, hogyha itt-ott szokatlan kifejezéseket fedeznél fel előadásunkban, ne légy tulzsuguro bíránk, miután e szólamok nem a mi termékek, hanem kizárólagosan a gólyanyelv sajátaságaihoz tartoznak.

Es most figyelj! ...
— A samarkándi vendéglők egyikeben taládkozt két fiatal tanár. Iskoláikat együtt végeztek (vagy tán csak kerülték?) évek óta nem látták egymást, s így mi természetesebb, minthogy a viszontlátás örömeire ugyancsak ábrítogottak a lőteböl készült itallal megtöltött kobakokat. Társalgásuk közben előfordul, milyen kár, hogy oly távol laknak egymástól, egyik Taskendben, másik Kokándban... a Taskendi kapacitálja a kokándit, hogy adja el ottani bírtokát s jöjjön lakni Taskendbe. — Szivesen megtengném, lón a válasz, mert nagyon szeretnék köztetek lakni, — sőt ha valaki alkalmas bírtokot közvetítene számomra, bizony nem sajnálnék tőle egy pár erszény pénzt... Azután elváltak egymástól, hazamentek, s íme pár hét múlva a kokándi tatar ur Szamárkándból levelet kap, melyben azt írja egy olyan fajtájú valaki, mint nálunk a

prókátorok (névét elfeledte az a gólya!) hogy „ő már két hét óta folytonosan fáradzik, több rendbeli levelezést és körutat tett az ifju ur által ohajtott földbírtok megszerzése érdekében, de hát mindaddig nem bódogult, hanem miután az ifju ur azt igérte, hogy a kizvetítőt úri módon meg fogja jutalmazni (ott a vendéglőben hallotta, — ülven a fiatal tatarok szomszédságában lévő asztalnál) tehát szíveskedjék részére ezt erszény pénzt hamarosan elküldeni...” No kapott is aztán olyan választ, hogy mi fel nem vennék ezt erszény pénzért! Hanem pénzt ugyan nem kapott egy aspert sem.

... Rio Janeiroban mostanában naponta ként minden utcán „razzia” rendeztet a gazdátlán ebek elen; nem csekély bosszúságra a bekeszerelő polgároknak, kik minden lövésnél megriadtak, hátha valami indian rablók, vagy emberévő hordák törtek a városra, — éjjel pedig álmatlanul virasztottak s a természetükön fogva gyöngye és félnék nek, ki-vált pedig a fiatalok, kik tudvalegőleg nagyon is idegesek, egyetlen egy perczig sem bódótották ödaluk mellől férjeiket... szóval nagy rémülés volt a városban, rémülés és zúgolódás, hogy a magistrátus mit sem törődik a polgárok személy és vagyonbiztonságával, — mig-nem végre a város atyái neközben kijeleltette a hivatalos lap, hogy a gazdátlán ebek azért puffogatnak le kerülhetlenül, mivel brazíliai csúszár ó fonségének magas minisztérium több rendbeli bankárokat, lieferansókat és vasuti vállalkozókat akar megmeszere emelni, s ezeknek van szükségök a — kutyabőrre.

... Buenos Ayresben az a divat kezd szokásba jóni, hogy az apák és mamák sensálókra bízzák leányaik férjhez adását... kényelmes és okos divat a nősnili akarókra nézve, legalább biztosan s hozzá még minden felszerelés nélkül megudhatjuk, hogy a csillagsejép. a bájdos a tünderarczu mátkára, mennyi lesz a ráadás, s ezenkivil mennyi udvarlástól, széptevéstől, hazudozástól lesznek megkímélve!

... Arkánzsák egyik városában nagy örömmel beszél barátainak és vendégeinek egy farmer, hogy „mítá a Pacificue vaspálya elkészült, s átadottat a forgalomban, mennyi temérek ember nyert ott mint főnök, pénztárnok, távíró, kalauz, or, rakárnok stb alkalmazást.” A másik farmer igazti arkánzsáki lelkesedéssel adja elő erre, hogy „mármost minden jórával hazafi kaplat állomást Arkánzsákban, vasutaknál, pénzintézeteknél, biztosító társulatoknál.” Igen ám, — kérdi egyik vendég — de hát a ki nem jórával ember, aztán meg nem is szeret dolgozni, de annál jobban szereti a groyot, scherryt és cognacot, no meg a szép asszonyt is, hát az ilyen mit csináljon? „Furcsa kérdés! — válaszolt a másik vendég — legyen methodista íjter, mint én, vagy mint ime Brown bátyánk, ki épen most plántálja befelé a hetedik pohár benediktimert!”

... San-Franciscóban közgyűlést tartott egy részvényársulat, mely az ottani gyögyfürdő felvirágztatás s illetégek tekintélyes östalek beszerése végett alakult. A közgyűlést megnyitja Don Jose, s a jelenvöltek nagy meglepetéssé határozott kifejezésekben nyilvánítják lemondását az elnökségeről. A részvényesek kéri, instálják, feddik, dorgálják, hogy vonja vissza lemondását, — haszlatán! újból elonkija marasztán, — nem ér semmit! hazafisá-gára s a közbizalomra hivatkozán, — mitsem használ. Midőn pedig mégis csak zaklatják az elnökség tovább folytatására, sodróbból egészen kijöve teljes indigatóvályt így kiált fel: „már uraim, tiszteletreméltó polgári San-Francisco városának! hazafisági ide, hazafisági oda, közbizalom meg amoda! engedjenek meg nekem, de én már elég sokáig voltam a tisztelt társulat boldogja, tovább pedig teljességgel nem akarok lenni, hanem ajánlom magam helyett nagyraecsütöt Don Mesquió barátomat...”

No de érdemes madame Gólya! maga már kimerült a sok beszűdben, szert pihenjen. És most halljuk a moursieur Gólya előadását!

— z. y. —

Kiadói üzenet.

Mikecz József urnak helyben. A kizíratok, mint a lap balhomlokán lévő kis keretből is olvasható — nem adtnak vissza, azonban cizkze kívánatára nem jön és nem is fog jónni soha; de azért korántsem mondjuk hogy: mea culpa, mea culpa, maxima culpa.

Szerkesztői posta.

— Ördögnek — Plutó urnál. Nagyságos úrdog ur! A kit maga megszur, Haragszós s földet tur, Fáj neki a plezur.
— V. F. urnak Pózenben. Mikor is lesz hát voltaképen az a nagyszerű installatió ott — loco? Számítunk reá, miat főtt emberek valamikor.
— Petur — retour!
— Záborszkinak — Ujtelepen. Azért hogy messze esztünk diligenter kell frequentálni a cursust! Mivelhogy különben nem lézen diploma!
— G. P. urnak — N. Kálló. A kérdés kizírat után tudakozdunk, de senki nem tud róla semmit, mit feleltébb sajuánunk!

Felölös szerkesztő: ANGYAL GYULA.
Fónunkatárs: Vitéz Mihály.